

тогава всички ще го чуят и ще преценят дали казвате истината или угаждаме на господаря.

Когато Лира се ядосваше пред баща си задето постоянно говореше и хвалеше Орфея, владетелят се усмихваше и примижаваше хитро с очи. Като го чуеш, казваше ѝ той, няма никога вече да го забравиш. Лира скачаше и очите ѝ искряха от злоба и завист.

Любопитството на някои сановници и съветници стигна до там, че те се преобличаха като рибари, наемаха лодки и по цял ден се въртяха неспръчно с веслата пред двореца на Орфея за да го чуят. Но Орфей седеше на балкона и гледаше тъжно и равнодушно в далечината. Той мислеше за своя роден дом, за Дика, за стадото си. Понякога той си спомняше, че владетелят обеща на баща му голяма къща, товар злато и хилядо овце, но кой знае защо, никак не вярваше на това обещание. И той беше уверен, той дори искаше това — когато се върне в родния си край да намери всичко така, както го остави.

Наскоро при него дойде сам владетелят. Той разпита прислужниците как живее малкият музикант, изслуша ги търпеливо дори когато те започнаха да дрънкат на дълго и на широко съвсем незначителни работи, попита дали новите дрехи му прилягат и на отиване обади, че след три дни ще има голям концерт в най-голямата зала на централния дворец и че на този концерт Орфей ще свири пред първите хора на неговата столица. Той посъветва Орфея да не се страхува, да не тъжи, да бъде весел и да се държи спокойно. Искам, заключи той, да видят какъв велик музикант се е родил в моите земи.

Орфей беше забучил поглед в пода и упорито мълчеше. Владетелят сложи ръката си на рамото му и го изгледа изпитателно.